

ща, не щааа. Ще си го пазя, та ако ще всичкитѣ съседки да изпукагѣ.

Другата отговаряла, бабата възразявала, докато станѣла свада. На другия день пакѣ се повтаряло сѣщото.

Една сутринѣ бабата отишла на работа. Когато се върнала, пѣтлето лежало посърнало на двора. Спуснала се тя, вдигнала го, но що да види — единиятѣ му кракѣ билѣ смазанѣ. Започнала тя да кѣлне, внесла го вѣтре и му превързала крачето.

Следѣ малко сѣседката, вѣ която бабата се сѣмнявала, се показала на улицата. Ядосаната бабичка я присрѣщнала:

— Чакай, хайдуткино, да те питамѣ, защо смаза хубавото ми пѣтле!

— Ти видѣ ли, мари стара вещице, видѣ ли, че азѣ го смазахѣ? — сопнала ѣ се другата, и дветѣ жени се изправили една срещу друга като разярани пѣтли. Започнали да си сипятѣ закани, хули и обиди. По едно време бабата замахнала сѣ тояжката си да ѣ удари. Другата ѣ тласнала, а тя извадила пѣкъ ножче да ѣ бодне, но не успѣла.

Дошли сѣседки, разтѣрвали ги.

Баба Пена се прибрала у дома си и продължавала да кѣлне и да си оплаква.

Дошла друга сѣседка да ѣ теши, па ѣ рекла:

— Подѣ сѣдѣ ѣ дай, бабо Пено! Азѣ всичко видѣхѣ. Свидетелка ще ти стана.

— Ще ѣ дамѣ, ѣ, — закланила се бабата — ще ѣ дамѣ, та вѣ затвора да ѣ сложатѣ, че да види, какѣ се биятѣ мирни люде и какѣ се трепа чужда стока.

— Така ами. Сѣди ѣ, че да ѣ докаратѣ ума вѣ главата.

Рано на другата сутринѣ бабата трѣгнала на пѣтъ. Отишла вѣ града при единѣ адвокатѣ.

— Какво има, бабо? — попиталѣ ѣ той.

— Азѣ, господинѣ адвокатѣ — започнала тя — имамѣ пѣтле, ама знаешѣ ли какво пѣтле? Толкова голѣмо е, че ако го дамѣ, твоята булка да го сготви, три дни ще ядете отѣ него. Пѣкъ за хубостѣ, синко, не питай! Пѣтле като него едва ли нѣкѣде си видѣлѣ. Гребенѣтъ му е червенѣ като огнѣ. Перата и опашката му сѣ толкова хубави, че не мога да ти ги опиша. Па единѣ гласѣ му далѣ Господѣ, чуденѣ гласѣ, ти казвамѣ. Като запѣе, селото се спре да го слуша. И кротко е, баби, кротко като божа кравица. Па цѣлѣ день си стои вѣ двора. Вѣ кѣщи не знае да влѣзе, камоли пакостѣ да направи... Като го видѣ веднѣжѣ Гого циганчето, очитѣ му останаха вѣ него. Погледа го, погледа па рече: „Дай ми го, бабо Пено, сто лева ще ти дамѣ за него, но дай ми го“. Не му го дадохѣ. И какѣ ще му го дамѣ? Лесно ли се отглежда такава стока. И то какѣ сѣмѣ го отгледала, сама си знамѣ. Треперѣхѣ надѣ него. Ама мога ли все вѣкѣщи да стоя. Отидохѣ вчера на работа и когато се върнахѣ, заварихѣ го вѣ двора сма-